

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/205/2016
Identifikačné číslo spisu:	7715215444
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7715215444.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N. V., bývajúceho vo D., Y., zastúpeného advokátom Mgr. Štefanom Jakabom, advokátom so sídlom v Košiciach, Nerudova 9, proti žalovanej AGRO - Land SK s. r. o., so sídlom v Malčiciach 200, IČO: 47 153 733, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Illeš, Šimčák & Partners, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Štúrova 27, o nahradenie prejavu vôle a o nariadení predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 7C/380/2015, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 17. decembra 2015 sp. zn. 5Co/745/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) označeným uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Michalovce (ďalej aj „prvoinštančný súd“) zo 14. septembra 2015 č. k. 7C/380/2015-30, ktorým tento nariadil predbežné opatrenie zakazujúce žalovanej nakladať s nehnuteľnosťami špecifikovanými vo výroku uznesenia. Potvrdenie uznesenia odôvodnil jeho vecnou správnosťou.

2. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie žalovaná. Žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že uznesenie prvoinštančného súdu sa zrušuje a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia bude zamietnutý. V doplnení dovolania odôvodnila prípustnosť dovolania odňatím jej možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“) spočívajúcej v nepreskúmateľnosti dovolania, keďže odvolací súd nedal odpoveď na žiadny z rozhodujúcich odvolacích argumentov žalovanej.

3. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 6 Cdo 359/2015,

v ktorom v obdobnej právnej veci dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že v predmetnej veci nebol namietaný dovolací dôvod podľa § 237 O. s. p. tak, ako je to v prejednávanej veci.

4. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C. s. p. o spravodlivej ochrane porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

5. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná i po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C. s. p. i nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z. z.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, či dovolanie je procesne prípustné a dospel k záveru, že ho treba odmietnuť.

6. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach §§ 237 a 239 O. s. p.

7. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. V zmysle odseku 3 tohto ustanovenia je prípustnosť dovolania vylúčená, ak ide o uznesenie o predbežnom opatrení.

8. Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a) až g) O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

9. Za nedôvodnú považoval námietku žalovanej o odňatí jej možnosti konať pred súdom nedostatočným odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu (jeho nepreskúmateľnosťou). Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“.

10. V preskúmvanej veci dovolací súd má za to, že obsah spisu neposkytuje žiaden podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť právnej vety uvedeného stanoviska. Dovoláním napádané uznesenie totiž uvádza dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie vedúce k vyhovneniu návrhu, obsah odvolania i záver o správnosti úvah, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, preto ho dovolací súd považuje za riadne zdôvodnené, a teda za presvedčivé. Okolnosť, že poskytnutá odpoveď žalovanú neuspokojuje neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Dovolateľka tu preto nedôvodne argumentuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné; za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany. Z hľadiska náležitostí vyžadovaných ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. v spojitosti s ustanovením § 167 ods. 2 O. s. p. na riadne odôvodnenie uznesenia sa použijú ustanovenia o náležitostiach rozsudku len primerane, čo v prejednávacom prípade zmiernuje navyše aj skutočnosť, že sa jedná len o dočasné opatrenie.

11. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.) bez toho, aby sa mohol zaoberať hodnotením skutkových a právnych záverov nižších súdov.

12. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 256 ods. 1 C. s. p. (per analogiam) a § 262 ods. 1 C. s. p., keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniła nesplnením podmienky dovolacieho konania žalovaná. V zmysle § 262 ods. 1 C. s. p. preto rozhodol o nároku na náhradu trov dovolacieho konania tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť ich náhradu žalobcovi s tým, že o výške tejto náhrady bude v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

13. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že nepovažuje za správnu takú interpretáciu ustanovenia § 262 ods. 1 C. s. p., podľa ktorej má aplikáciu tohto ustanovenia zodpovedať výrok rozhodnutia o trovách konania vyslovujúci, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť totiž vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.). Podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhoduje súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, už len o výške náhrady trov konania a v prípade zastúpenia advokátom aj o prijímateľovi tejto náhrady. To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 C. s. p. nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. Ak by napriek tomu tak rozhodol, prekročil by zákonné zmocnenie vyplývajúce z § 262 ods. 2 C. s. p., čím by zároveň nerespektoval čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a porušil by tak princíp legality ako jeden zo základných princípov právneho štátu. Neprípustnosť takého postupu nevyhnutne znamená, že o tom, kto a komu má povinnosť zaplatiť náhradu trov konania (ak prichádza do úvahy priznanie ich náhrady), musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov v zmysle § 262 ods. 1 C. s. p. Tomu musí zodpovedať aj formulácia výroku o trovách konania, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.

14. Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.